

ประเด็น เศรษฐกิจ ฉบับที่ C39 6 สิงหาคม 68	วิทยาลัยการทัพบก
ประเด็น อัตราภาษีนำเข้าจากสหรัฐฯ จาก 36% เหลือ 19%	“อยู่ให้เป็นในโลกที่เปลี่ยน” ทางเลือกและทางรอดของไทย หลังดีลภาษี 19% กับสหรัฐฯ
ประเด็นสำคัญ	- ความสำเร็จในการเจรจาภาษีนำเข้าจากสหรัฐฯ - ลักษณะพิเศษของข้อตกลงไทย-สหรัฐฯ ปี 2568 - สิ่งไทย “ได้” และ “เสีย” จากดีลนี้ - จุดเปรียบเทียบกับประเทศอาเซียน - ความเสี่ยงจากประเด็น “สินค้าสามสิทธิ์” - ความจำเป็นเร่งด่วนในการปรับโครงสร้างภายใน - ข้อเสนอเชิงนโยบาย 9 ข้อเพื่อความอยู่รอดระยะยาว

ความสำเร็จของทีเอ็มไทยแลนด์ในการเจรจาการค้ากับสหรัฐฯ จนสามารถลดอัตราภาษีนำเข้าสินค้าจาก 36% เหลือเพียง 19% นับเป็นหมุดหมายเชิงยุทธศาสตร์ที่สำคัญของไทยในการฝ่าวิกฤติ “ภาษีทรัมป์” ได้อย่างมีนัยสำคัญ ช่วยประหยัดต้นทุนการส่งออกได้กว่า 300,000 ล้านบาท ท่ามกลางบริบทที่ภาษีศุลกากรถูกใช้เป็นเครื่องมือทางเศรษฐกิจตามนโยบาย “ภาษีตอบโต้” ของประธานาธิบดีโดนัลด์ ทรัมป์ ความตกลงครั้งนี้จึงมีใช้บทสรุปของปัญหา หากแต่เป็นจุดเริ่มต้นของโจทย์ ที่ท้าทายยิ่งกว่า กล่าวคือ ไทยต้องเร่งปรับโครงสร้างภายในประเทศให้สอดคล้องกับบริบทใหม่ของระบบการค้าโลก ที่เปลี่ยนจากแนวคิด “การค้าเสรี” ไปสู่ “การค้าแบบมีเงื่อนไข” ภายใต้พลังต่อรองของผู้กำหนดกติกา การปฏิรูประบบกฎหมาย กฎถิ่นกำเนิดสินค้า และการบริหารจัดการโควตาผลิตภัณธ์เกษตรอย่างเป็นระบบ จึงกลายเป็นภารกิจเร่งด่วนที่ต้องดำเนินการควบคู่กับการรักษาผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจของประเทศในระยะยาว

ภายใต้ดีลใหม่ ไทยยอมเปิด ภาษีนำเข้าเป็น 0% ให้สหรัฐฯ กว่า 10,000 รายการ หรือประมาณ 90% ของสินค้านำเข้าทั้งหมด โดยเฉพาะสินค้าที่ไทยผลิตไม่เพียงพอ เช่น ถั่วเหลือง เครื่องมือแพทย์ และชิ้นส่วนยานยนต์ขั้นสูง ไทยยังให้ สิทธิประโยชน์ แก่นักลงทุนสหรัฐฯ ในพื้นที่ EEC เสนอ roadmap ลดดุลการค้า และร่วมซื้อ LNG กับ เครื่องบินโบอิง เพื่อปรับสมดุล

ความพิเศษของดีลนี้อยู่ที่ความยืดหยุ่นในรูปแบบแต่เคร่งครัดในสาระสำคัญ กล่าวคือ แม้จะไม่ใช้ข้อตกลงการค้าเสรี (FTA) อย่างเป็นทางการ แต่กลับมีผลผูกพันในระดับที่ใกล้เคียง โดยไทยจำเป็นต้อง ยกเว้นและแก้ไขกฎหมายภายใน จำนวนมากเพื่อให้ข้อตกลงมีผลในทางปฏิบัติ ไม่ว่าจะเป็น กฎหมายภาษีศุลกากร การจัดโควตาสินค้านำเข้า การปรับมาตรฐาน NTBs (Non-Tariff Barriers) และข้อจำกัดด้านสุขอนามัย เช่น การนำเข้าเนื้อสัตว์ที่ใช้ สารเร่งเนื้อแดง ซึ่งประเทศไทยยังห้ามใช้อยู่

นอกจากนี้ยังมีมิติความร่วมมือเชิงโครงสร้าง เช่น การเปิดช่องให้ บริษัทอเมริกันเข้าลงทุน ในเขตเศรษฐกิจพิเศษพร้อม fast track และ BOI incentives ตลอดจนการส่งสัญญาณเชิงบวกด้านความมั่นคง

และการลดความตึงเครียดชายแดน ซึ่งแม้ไม่ระบุเป็นลายลักษณ์อักษร แต่ส่งผลต่อการตัดสินใจของสหรัฐฯ อย่างชัดเจน

ไทยได้อะไรจากดีลภาษี 19%? แม้อัตรา 19% จะยังสูงเมื่อเทียบกับพันธมิตรระดับบน เช่น ญี่ปุ่น (15%) แต่ก็นับว่าต่ำกว่าระดับ 36% เดิม ซึ่งส่งผลกระทบต่อสินค้า อิเล็กทรอนิกส์ สิ่งทอ ยานยนต์ และอาหารแปรรูป

การปรับลดภาษีดังกล่าวช่วยให้ผู้ประกอบการไทยสามารถแข่งขันในตลาดสหรัฐฯ ได้ดีขึ้น โดยเฉพาะกลุ่ม SMEs ที่พึ่งพาตลาดนี้ นอกจากนี้ไทยยังได้รับสิทธิเปิดตลาดให้กับสินค้าอเมริกัน เช่น เครื่องบินมือสอง เนื้อหมู น้ำมันดิบ LNG และปลานิล โดยสหรัฐฯ จะลงทุนตอบแทนในโครงการ พลังงานสะอาด และ อุตสาหกรรมไมโครชิป ในไทยบางส่วน

ไทยเสียอะไร? ความเสี่ยงที่แฝงมากับดีล แม้จะดูเป็นชัยชนะทางการทูต แต่ไทยจำเป็นต้องยอมรับเงื่อนไขการนำเข้าสินค้าสหรัฐฯ หลายรายการ ซึ่งอาจกระทบเกษตรกรไทย เช่น เนื้อหมู ข้าวโพด ถั่วเหลือง และปลานิล ที่มีต้นทุนการผลิตสูงกว่าสหรัฐฯ หากไม่มีระบบ โควตา และ การอุดหนุน ที่รัดกุม อาจกระทบเกษตรกรรายย่อยในระยะกลาง

นอกจากนี้ สหรัฐฯ กำหนดชัดเจนว่า หากพบว่าสินค้าที่ส่งออกจากไทยเป็น "สินค้าสวมสิทธิ์" หรือ Transshipment ที่มีที่มาจากจีนหรือประเทศต้องห้าม จะต้องเสียภาษี 40% โดยไม่มีข้อยกเว้น ซึ่งถือเป็นอัตราการลงโทษที่รุนแรงและกระทบต่อความน่าเชื่อถือของระบบการผลิตไทยโดยตรง

แม้ไทยจะได้รับสิทธิภาษี 19% จากสหรัฐฯ เทียบกับประเทศเพื่อนบ้านในอาเซียนหลายประเทศ แต่เมื่อพิจารณาในเชิงเปรียบเทียบกลับพบว่า ไทยมีความได้เปรียบน้อยกว่าในหลายมิติ โดยเฉพาะในด้านโครงสร้างอุตสาหกรรมและยุทธศาสตร์การค้า

เวียดนาม ได้เปรียบไทยอย่างเด่นชัดในด้านการลงทุนโดยตรงจากบริษัทเทคโนโลยีของสหรัฐฯ เช่น Intel ที่ตั้งฐานประกอบและทดสอบชิปในโฮจิมินห์ซิตี้ อีกทั้งยังมีความคืบหน้าในการพัฒนากฎแหล่งกำเนิดสินค้า ผ่านการเจรจา FTA หลายฉบับที่สำเร็จแล้ว

มาเลเซีย เป็นผู้นำในอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์ของอาเซียน และเป็นหนึ่งในศูนย์กลางการทดสอบและบรรจุไมโครชิปที่สำคัญของโลก แม้จะถูกจับตาเรื่องการสวมสิทธิ์สินค้าจีน แต่ก็มีโครงสร้างอุตสาหกรรมที่เข้มแข็งกว่าไทยอย่างชัดเจน

ฟิลิปปินส์ แม้ไม่ได้เป็นฐานการผลิตฮาร์ดแวร์ แต่มีบทบาทเชิงยุทธศาสตร์ในอุตสาหกรรมซอฟต์แวร์และบริการ BPO ที่สนับสนุนการออกแบบระบบให้กับบริษัทอเมริกันหลายแห่ง โดยได้รับแรงหนุนจากความร่วมมือด้านความมั่นคงกับสหรัฐฯ ซึ่งอาจนำไปสู่สิทธิพิเศษทางการค้าหรือการลงทุนในอนาคต

กัมพูชา แม้จะได้สิทธิภาษีเท่าไทย แต่ยังขาดโครงสร้างพื้นฐานและอุตสาหกรรมเทคโนโลยีขั้นสูง ต้องพึ่งพาไทยในด้านโครงสร้างโลจิสติกส์และการค้าผ่านแดน ซึ่งสะท้อนถึงบทบาทของไทยในห่วงโซ่มูลค่าอย่างมีนัย

ในขณะที่ประเทศเหล่านี้กำลังเคลื่อนตัวอย่างมีกลยุทธ์ ไทยกลับเผชิญกับ “ความล้มเหลวเชิงนโยบาย” ในหลายมิติ เช่น ความล่าช้าในการสรุป ความตกลงการค้าเสรีกับสหภาพยุโรป (FTA ไทย-EU) ที่ยังไม่สามารถบรรลุข้อยุติได้ การตัดสินใจเกี่ยวกับการเข้าร่วม ความตกลง CPTPP ก็ยังไม่ชัดเจน แม้จะมีศักยภาพในการขยายตลาดส่งออก และดึงดูดการลงทุนคุณภาพสูง อีกทั้งไทยยังขาด กลยุทธ์เชิงรุกใน ความตกลง RCEP ซึ่งเป็นกรอบการค้าเสรีที่ใหญ่ที่สุดในโลก ส่งผลให้ไม่สามารถใช้ประโยชน์จากข้อตกลงนี้ได้อย่างเต็มศักยภาพ

เมื่อประกอบเข้าด้วยกัน จะเห็นว่า **ความล้มเหลวในการกำหนดทิศทางการค้า** ไม่เพียงทำให้ไทยพลาดโอกาสเชิงยุทธศาสตร์ หากยังส่งผลให้สูญเสีย “ตำแหน่งนำ” ในห่วงโซ่การผลิตและการลงทุนของภูมิภาค ซึ่งกำลังถูกจัดระเบียบใหม่ภายใต้แรงกดดันของทั้งสหรัฐฯ และจีน

รู้จักสินค้าสวมสิทธิ์ สินค้าที่ถูกจัดว่าเป็น “สินค้าสวมสิทธิ์” (Circumvention Goods หรือ Misdeclared Origin) หมายถึงสินค้าใด ๆ ที่ **แหล่งกำเนิด (Rules of Origin)** ไม่ตรงตามข้อเท็จจริง หรือมีการ **หลีกเลี่ยงมาตรการทางภาษี** โดยการอ้างแหล่งกำเนิดจากประเทศที่ไม่ได้เป็นผู้ผลิตที่แท้จริง เพื่อรับสิทธิประโยชน์ทางภาษี

รูปแบบการสวมสิทธิ์ที่พบบ่อย ได้แก่ 1) **Transshipment** หรือ การนำเข้าสินค้าหรือชิ้นส่วนจากประเทศที่ถูกสหรัฐฯ ตั้งกำแพงภาษี เช่น จีน แล้วนำมาประกอบเพียงเล็กน้อยในประเทศที่ 3 (เช่น ไทย) ก่อนส่งต่อไปยังสหรัฐฯ พร้อมแสดงว่าเป็นสินค้า “Made in Thailand” 2) **Minimal Processing** มีการแปรรูปน้อยมาก ไม่ถึงเกณฑ์ขั้นต่ำของ Regional Value Content (RVC) แต่พยายามเคลมว่าเป็นสินค้าจากประเทศใหม่ และ 3) **ผิดประเภทหรือแอบแฝง (Misclassification)** คือ การแสดงรายการสินค้าที่เป็นเพียงส่วนประกอบว่าเป็นสินค้าทั้งชิ้น หรืออ้างประเภทภาษีที่ต่ำกว่าความเป็นจริง

กรณีสินค้าสวมสิทธิ์ถือเป็นความผิดร้ายแรงตามกฎหมายของสหรัฐฯ ซึ่งอาจนำไปสู่การเพิกถอนสิทธิพิเศษทางภาษี (Trade Preference Revocation) และการ **จัดเก็บภาษีในอัตราลงโทษ (Punitive Tariff) สูงถึง 40% โดยไม่มีข้อยกเว้น** ทั้งยังสร้างความเสียหายต่อภาพลักษณ์ของประเทศผู้ส่งออก และบั่นทอนความเชื่อมั่นของนักลงทุนต่อระบบการผลิตของประเทศนั้นโดยตรง

สำหรับประเทศไทย ประเด็นสินค้าประเภท **โซลาร์เซลล์** และ **อิเล็กทรอนิกส์บางรายการ** ซึ่งมีการนำเข้าชิ้นส่วนจากจีนแล้วประกอบเพียงเล็กน้อยในไทยก่อนส่งออกไปยังสหรัฐฯ กำลังอยู่ภายใต้การจับตาอย่างใกล้ชิดจากสำนักงานผู้แทนการค้าสหรัฐฯ (USTR) โดยกรณีดังกล่าวอาจถูกตีความว่าเป็นการ “**สวมสิทธิ์**” แหล่งกำเนิดสินค้า (Rules of Origin) และเข้าข่ายการหลีกเลี่ยงมาตรการทางภาษี (Transshipment)

โดยเจตนา หากไม่สามารถพิสูจน์ได้ว่ากระบวนการผลิตในประเทศไทยมีมูลค่าเพิ่มเพียงพอ สินค้าดังกล่าวอาจถูกจัดเก็บภาษีในอัตราลงโทษสูงถึง 40% ซึ่งเทียบเท่ากับสินค้าที่ส่งตรงจากจีน และส่งผลกระทบต่อความน่าเชื่อถือของระบบการผลิตไทยในสายตาผู้ค้าและนักลงทุนต่างชาติ

เพื่อลดความเสี่ยงดังกล่าว ไทยจำเป็นต้องเร่งดำเนิน **มาตรการเชิงโครงสร้าง** เพื่อควบคุมและพิสูจน์แหล่งกำเนิดสินค้าอย่างเป็นระบบ โดยเฉพาะในอุตสาหกรรมที่มีความเสี่ยงสูง กรมศุลกากรได้เพิ่มความเข้มงวดในการตรวจสอบสินค้าเหล่านี้ พร้อมกับอยู่ระหว่างการจัดทำเกณฑ์ **สัดส่วนมูลค่าภูมิภาค (Regional Value Content: RVC)** ที่ชัดเจน โดยไทย

เตรียมเสนอ RVC ขั้นต่ำที่ 50% ซึ่งคำนวณจากสัดส่วนวัตถุดิบที่ผลิตภายในประเทศ หรือจากประเทศพันธมิตรที่สหรัฐฯ ให้การยอมรับ เพื่อรักษาสิทธิประโยชน์ทางภาษีของสินค้าไทยภายใต้ข้อตกลงใหม่

นอกจากนี้ การพัฒนา **ระบบ Traceability แบบดิจิทัล** ที่สามารถตรวจสอบย้อนกลับแหล่งกำเนิดสินค้าได้แบบเรียลไทม์ ถือเป็นอีกหนึ่งกลไกสำคัญที่ต้องเร่งลงทุนและดำเนินการอย่างจริงจัง เพื่อสร้างความโปร่งใสในห่วงโซ่อุปทาน และลดข้อครหาเกี่ยวกับแหล่งที่มาของสินค้าในระดับนโยบายระหว่างประเทศ ทั้งยังช่วยเสริมสร้างความเชื่อมั่นของสหรัฐฯ และประเทศคู่ค้าต่อศักยภาพระบบการผลิตของไทยในระยะยาว

ขณะเดียวกัน รัฐบาลไทยยังเตรียมผลักดันให้เกิด **ระบบรับรองและตรวจสอบร่วมกับสหรัฐฯ** เพื่อสร้างความเชื่อมั่นต่อพันธมิตรทางเศรษฐกิจ และรักษาความได้เปรียบของผู้ประกอบการไทยในตลาดที่มีการแข่งขันอย่างสูงยิ่ง

ทางรอดและโอกาสของไทยในยุค Geo-economic Protectionism ดิลกาศิ 19% ที่ไทยได้รับจากสหรัฐฯ ในปี 2568 ไม่เพียงสะท้อนถึงความสำเร็จเชิงการทูตทางเศรษฐกิจเท่านั้น หากยังเป็น “**สัญญาณเตือน**” ว่าโครงสร้างการค้าโลกได้เปลี่ยนไปอย่างมีนัยสำคัญ ภายใต้แนวคิด **Geo-economic**

Protectionism ที่ใช้นโยบายภาษีเป็นเครื่องมือทางการเมือง สหรัฐฯ ภายใต้ประธานาธิบดีทรัมป์ ได้วางรากฐานของระบบ “ดีลรายประเทศ” (Country-specific Deals) แทนที่จะพึ่งพา FTA หรือ WTO แบบเดิม ส่งผลให้ไทยไม่อาจดำรงตนในฐานะผู้รับเงื่อนไขอีกต่อไป แต่ต้องสร้าง “กลไกตอบสนองเชิงรุก” ที่มีความพร้อมและแม่นยำในทุกมิติของการเจรจา นำไปสู่ข้อเสนอเชิงนโยบายดังนี้

1. **เร่งพัฒนา Traceability ดิจิทัลแบบเรียลไทม์** ไทยควรลงทุนพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานข้อมูลกลางด้านการค้า เพื่อให้สามารถตรวจสอบแหล่งกำเนิดสินค้าแบบโปร่งใส ตั้งแต่ต้นน้ำถึงปลายน้ำ โดยเฉพาะในกลุ่มสินค้าที่สหรัฐฯ จับตามอง เช่น โซลาร์เซลล์ ชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์ และอาหารแปรรูป ระบบ Traceability นี้ไม่เพียงลดข้อครหาเรื่องสินค้าสวมสิทธิ์ แต่ยังช่วยสร้างความเชื่อมั่นเชิงโครงสร้างต่อคู่ค้าระดับโลก

2. **ปรับโครงสร้างอุตสาหกรรม: จาก Assembly Base สู่ Design & R&D Base** เพื่อยกระดับมูลค่าในห่วงโซ่อุปทาน ไทยควรส่งเสริมการวิจัยและพัฒนาภายในประเทศ ด้วยแรงจูงใจทางภาษี การลงทุน และการสนับสนุนสตาร์ทอัพด้านเทคโนโลยี รวมถึงการดึงดูดบริษัทต่างชาติให้จัดตั้งศูนย์ R&D ในไทย แนวทางนี้จะช่วยลดการพึ่งพาวัตถุดิบนำเข้าและเสริมขีดความสามารถของเศรษฐกิจฐานความรู้ในระยะยาว

3. **ปรับนโยบายนำเข้าสินค้าเกษตร: ใช้โควตาและฤดูกาลเป็นเกราะป้องกัน** เพื่อคุ้มครองเกษตรกรไทยจากการแข่งขันที่ไม่เป็นธรรม ไทยควรกำหนด โควตานำเข้าแบบมีฤดูกาล (Seasonal Import Quota) สำหรับสินค้าสำคัญ เช่น ข้าวโพด เนื้อหมู และปลานิล โดยใช้เกณฑ์ “ผลกระทบต่อเกษตรกรและความมั่นคงทางอาหาร” เป็นฐานการพิจารณา

4. **เจรจา FTA ฉบับใหม่กับสหรัฐฯ บนหลัก Win-Win** แม้ดีลภาษี 19% จะยังไม่ใช่ FTA อย่างแท้จริง แต่ไทยควรใช้จังหวะนี้เป็นจุดเริ่มต้นเจรจา FTA ฉบับใหม่ที่มีความสมดุลของผลประโยชน์ในหลายมิติ เช่น เกษตร เทคโนโลยี สิ่งแวดล้อม และความมั่นคง เพื่อยกระดับความร่วมมือที่ยั่งยืนทั้งด้านเศรษฐกิจและภูมิรัฐศาสตร์

5. **ส่งเสริมบทบาทภาคเอกชนในเวทีการค้าโลก** รัฐควรจัดตั้ง “กลไกประสานความร่วมมือภาครัฐ-เอกชนด้านการค้าระหว่างประเทศ” เพื่อรวบรวมข้อเสนอจากภาคอุตสาหกรรม ส่งตรงเข้าสู่การเจรจา พร้อมสนับสนุนสมาคมอุตสาหกรรมไทยให้มีบทบาทในเวทีระหว่างประเทศ เช่น APEC, WTO, IPEF เพื่อปกป้องผลประโยชน์ของชาติอย่างมีประสิทธิภาพ

6. **จัดตั้ง “หน่วยงานกลางด้านการค้าเชิงยุทธศาสตร์”** ควรมีหน่วยงานเฉพาะที่ทำหน้าที่ประสานระหว่างกระทรวงพาณิชย์ กระทรวงการคลัง BOI และกระทรวงการต่างประเทศ เพื่อจัดทำนโยบายการค้าแบบคาดการณ์ล่วงหน้า พร้อมมีแผนรับมือกับมาตรการกีดกันเชิงซ้อน เช่น Digital Tax, ESG Barrier หรือมาตรฐาน แหล่งกำเนิดสินค้า

7. ส่งเสริมการผลิตแบบ RVC สูงในภูมิภาคพันธมิตร ไทยควรร่วมมือกับประเทศพันธมิตรที่ได้รับ การยอมรับจากสหรัฐฯ เช่น ญี่ปุ่น เกาหลีใต้ อินเดีย หรือออสเตรเลีย เพื่อยกระดับ สัดส่วนวัตถุดิบภูมิภาค (Regional Value Content) ในสินค้าไทย ซึ่งจะช่วยลดความเสี่ยงจากการพึ่งพาวัตถุดิบจากจีน และเพิ่ม โอกาสรับสิทธิประโยชน์ภาษี

8. ปฏิรูประบบภาษีภายในให้เอื้อต่อห่วงโซ่เชิงยุทธศาสตร์ ควรใช้ภาษีในประเทศเป็นกลไกส่งเสริม ภาครัฐกิจที่มีบทบาทในห่วงโซ่เชิงยุทธศาสตร์โลก เช่น อุตสาหกรรมเซมิคอนดักเตอร์ เทคโนโลยีอากาศยาน พลังงานสะอาด และเศรษฐกิจ BCG เพื่อเตรียมฐานเศรษฐกิจให้พร้อมสำหรับโลกยุคใหม่

9. ยกระดับการมีส่วนร่วมของไทยในเวทีการค้าพหุภาคี ไทยต้อง ไม่จำกัดตนเองไว้เพียงบทบาทผู้ตามในเวทีอย่าง RCEP, CPTPP หรือ IPEF แต่ควรยกระดับสู่บทบาท “ผู้ออกแบบกติกา” ผ่านการเสนอแนวทางร่วม เพื่อมีเสียงในกฎระเบียบใหม่ของเศรษฐกิจโลก

อัตราภาษี 19% คือโอกาสที่แลกมาด้วยเงื่อนไขซับซ้อนในบริบทของ ภูมิรัฐศาสตร์เศรษฐกิจไทย การรักษาความสามารถในการแข่งขันในเวทีโลก ไม่ได้ขึ้นอยู่กับภาษีเพียงครั้งเดียว แต่ต้องอาศัยการปรับโครงสร้าง ภายในที่รวดเร็ว แม่นยำ และมียุทธศาสตร์ ไทยจึงต้องวางรากฐานใหม่ของ “เศรษฐกิจแห่งความมั่นคง” ที่ตอบโจทย์ทั้งปัจจุบันและอนาคต

อย่างไรก็ดี กระบวนการต่างๆ เหล่านี้ ล้วนเป็น กระบวนการระยะยาว ที่ต้องใช้เวลาในการ เปลี่ยนแปลงเชิงโครงสร้าง แต่เราก็ไม่มี หลักประกัน ใดๆ ว่า ข้อตกลงระดับภาษีในปัจจุบัน จะยืนยาวถาวร ไปได้นานแค่ไหน เพราะ กลไกภาษี เหล่านี้ได้ถูกใช้เป็น เครื่องมือทางการเมือง ไปแล้ว และ ทรัมป์สามารถ ยกเลิกหรือเปลี่ยนได้เพียงชั่วข้ามคืน

พ.อ.หญิง นवलสมร จรวงษ์

อจ.กก.วทบ.

แหล่งอ้างอิง

1. Bangkok Biz News. (2025, July 23). ภาษีตอบโต้ทรัมป์: ไทยลดภาษีเหลือ 19% เปิดทางสินค้า สหรัฐฯ. <https://www.bangkokbiznews.com/business/economic/1192671>
2. The White House. (2025, July). Presidential action: Further modifying the reciprocal tariff rates. <https://www.whitehouse.gov/presidential-actions/2025/07/further-modifying-the-reciprocal-tariff-rates/>
3. The Standard. (2025, July 25). SCB เตือนไทยเสี่ยงจากสินค้าสหรัฐ - สหรัฐฯ อาจใช้ภาษี ลงโทษ 40% หากตรวจพบ Transshipment. <https://thestandard.co/scb-economic-warning-transshipment/>
4. Thansettakij. (2025, July 29). สหรัฐฯจับตาโซลาร์เซลล์ไทย คลังคุมเข้มสินค้าผ่านทาง - คาด RVC ต้องไม่ต่ำกว่า 50%. <https://www.thansettakij.com/economy/635024>

ท่านสามารถสืบค้นข้อมูลย้อนหลังได้
โดยการสแกน QR Code ด้านล่างนี้

